

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 47/13
Люксембург, 16 април 2013 г.

Решение по съединени дела C-274/11 и C-295/11
Испания и Италия/Съвет

Съдът отхвърля жалбите на Испания и Италия срещу решението на Съвета за разрешаване на засилено сътрудничество в областта на единния патент

Тъй като държавите членки не могат да постигнат в разумен срок общ за целия Съюз режим, обжалваното решение допринася за процеса на европейската интеграция

Засиленото сътрудничество има за цел да благоприятства осъществяването на целите на Съюза, да защитава неговите интереси и да засилва процеса на интеграция. Решението за разрешаване на засилено сътрудничество се приема от Съвета като крайна мярка, след като той установи, че целите на това сътрудничество не могат да бъдат постигнати в разумен срок от Съюза като цяло. То се приема от Съвета въз основа на предложение на Комисията и след одобрение на Парламента.

С приетото през 2011 г. решение¹ Съветът разрешава установяването на засилено сътрудничество за създаване на единна патентна защита между 25 (от общо 27) държави членки на Съюза, като Испания и Италия отказват да участват в него. Сътрудничеството цели и въвеждане на централизирани режими за издаване на разрешения, координация и контрол на равнището на Съюза.

Испания и Италия искат от Съда да отмени решението на Съвета², като се позовават на няколко основания за невалидност.

На първо място Съдът отбелязва, че Договорът за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС) предоставя на Съюза компетентността да създава в рамките на вътрешния пазар европейски документи, удостоверяващи права на интелектуална собственост. Освен това компетентността за приемане на езиковите режими за посочените документи, удостоверяващи права, е тясно свързана с въвеждането им. Поради това тази компетентност попада в рамките на функционирането на вътрешния пазар и в обхвата на споделената компетентност между Съюза и държавите членки. Тъй като тази компетентност няма изключителен характер, Съветът е компетентен да разреши посоченото засилено сътрудничество.

В жалбите си Испания и Италия по същество упрекуват Съвета, че като е разрешил посоченото засилено сътрудничество, е заобиколил изискването за единодушие и не е взел предвид възражението на тези две държави членки срещу предложението на Комисията относно езиковия режим на единния патент. При разглеждането на този довод Съдът подчертава, че не е налице никаква забрана по отношение на държавите членки да установят помежду си засилено сътрудничество в обхвата на компетентността на Съюза, за упражняването на която съгласно Договорите е необходимо единодушие. Напротив, от ДФЕС следва, че когато са изпълнени посочените в Договорите условия, подобна компетентност може да се използва за засилено сътрудничество, и че в този случай, при условие че Съветът не е решил да се произнесе с квалифицирано мнозинство, единодушие се постига с гласовете само на участващите държави членки. Следователно решението за

¹ Решение 2011/167/ЕС на Съвета от 10 март 2011 година за разрешаване на засилено сътрудничество в областта на създаването на единна патентна защита (ОВ L 76, стр. 53).

² Съветът е подкрепян от Белгия, Чешката република, Германия, Ирландия, Франция, Унгария, Нидерландия, Полша, Швеция, Обединеното кралство, Парламента и Комисията.

разрешаване на засилено сътрудничество след като е констатирано, че единният патент и неговият езиков режим не могат да бъдат създадени в разумен срок от Съюза като цяло, по никакъв начин не представлява заобикаляне на изискването за единодушие, нито изключване на държавите членки, които не са се присъединили към исканията за засилено сътрудничество, а — предвид невъзможността да се постигне общ режим за целия Съюз в разумен срок — допринася за **процеса на интеграция**.

По-нататък Съдът разглежда довода на Испания и Италия, основан върху разпоредбата от Договора за Европейския съюз, съгласно която Съветът може да разреши засилено сътрудничество само като „**крайна мярка**, след като той установи, че целите на това сътрудничество не могат да бъдат постигнати в разумен срок от Съюза като цяло“. В това отношение Съдът подчертава, че интересите на Съюза и процесът на интеграция очевидно няма да бъдат защитени, ако всички неуспешни преговори биха могли да доведат до едно или няколко засилени сътрудничества за сметка на търсенето на компромис, който позволява приемането на уредба за Съюза като цяло. В конкретния случай се установява обаче, че Съветът е проверил внимателно и безпристрастно, че условието за „крайна мярка“ е изпълнено.

Той уместно е взел предвид обстоятелството, че законодателната процедура за създаването на единен патент на равнището на Съюза е започнала през 2000 г. и е преминала през множество етапи. Също така изглежда, че в рамките на Съвета всички държави членки са обсъдили значителен брой различни езикови режими за единния патент, като нито един от тях не е получил подкрепата, която може да доведе до приемането на равнището на Съюза на пълен „законодателен пакет“ относно този патент.

Съдът приема за необосновани доводите на Испания и Италия, че предоставяната от този единен патент защита няма да е от полза за еднородността и следователно — за интеграцията, в сравнение с положението, породено от прилагането на предвидените в ЕПК³ правила. Всъщност издаваните по реда на ЕПК европейски патенти не предоставят единна защита в държавите — страни по конвенцията, а гарантират във всяка от тези държави защита в определения от националното право обхват. В замяна, предвиденият в обжалваното решение единен патент предоставял единна защита на територията на всички участващи в засиленото сътрудничество държави членки. Освен това, противно на направените твърдения, **обжалваното решение не засяга вътрешния пазар, нито икономическото, социалното и териториалното сближаване в Съюза**. Също така според Съда **обжалваното решение не засяга компетентността, правата и задълженията на неучастващите в засиленото сътрудничество държави членки**. Макар че безспорно е от основно значение засиленото сътрудничество да не води до приемането на мерки, които пречат на неучастващите държави членки да упражняват компетентността и правата си и да изпълняват задълженията си, в замяна на това е допустимо участниците в това сътрудничество да въвеждат правила, с които неучастващите държави не биха били съгласни, ако участваха в него. Въвеждането на тези правила не отнема впрочем възможността на неучастващите държави членки да се присъединят в бъдеще към засиленото сътрудничество.

ЗАБЕЛЕЖКА: Жалбата за отмяна цели да бъдат отменени актове на институциите на Съюза, които противоречат на правото на Съюза. При определени условия държавите членки, европейските институции и частноправните субекти могат да сезират Съда или Общия съд с жалба за отмяна. Ако жалбата е основателна, актът се отменя. Съответната институция трябва да отстрани евентуалната празнота в правото, създадена с отмяната на акта.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

³ Конвенция за издаване на европейски патенти (Европейска патентна конвенция), подписана в Мюнхен (Германия) на 5 октомври 1973 г. и влязла в сила 7 октомври 1977 г.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Палъова ☎ (+352) 4303 3708
Кадри от обявяването на решението са достъпни на „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106